

Flickan i pojkkläder

Jag heter Sigrid Andersson. Eller Oskar, det beror på vem du frågar.

När jag var barn bodde jag i ett fosterhem på landet, en bit utanför Stockholm. Det var ett rött hus av trä, som jag flyttat till precis när sommaren började. Jag fick jobba mycket. Städa huset, laga mat. Och om mina fosterföräldrar tyckte att jag gjorde minsta fel, blev de arga på mig. De var väldigt elaka.

En dag fick jag nog. Det var i slutet av sommaren, jag bestämde mig för att rymma. Jag tog alla pengar jag sparat och packade ner dem i min röda väska som jag hade med mig till skolan. När dagen var slut gick jag hemåt med mina vänner. Men jag stannade på vägen och sa åt de andra att fortsätta. Jag sa att jag hade grus i skon.

När mina vänner gått en bit svängde jag av till höger på en grusväg och fortsatte själv genom skogen. Jag hade en plan. Jag skulle gå till gubben Eriksson i grannbyn. Han var den snällaste jag kände. Men också den minsta. Han var ungefär lika kort som jag. Trots att jag var flicka och barn.

Det var väldigt långt hem till Eriksson. Han och hans fru bodde vid havet. Jag var framme först när det blivit mörkt. Jag knackade på och det var Eriksson som öppnade.

"Nämen hej Sigrid, vad gör du här?" sa han och såg förvånad ut.

Han var kortare än vad jag kom ihåg. Eller så var det jag som blivit längre? "Mina fosterföräldrar har bett mig handla mat," sa jag. "Men butiken hemmavid var stängd, så jag fick gå ända hit."

Jag förklarade att jag inte skulle hinna hem innan det blev mörkt och undrade om jag fick sova hos Eriksson. Det fick jag. Jag kunde få soffan i köket.

Allt gick som planerat. När de andra gått och lagt sig smög jag över det gnisslande trägolvet och upp för stegen som ledde till vinden. För där visste jag att Eriksson hade sin finaste kostym. Och jag visste att den skulle passa mig.

Det var en brun och randig kavaj, med likadana byxor. Jag tog den snabbt, rullade ihop den i ett papper och knöt ett snöre runt, sen smög jag ner för stegen igen. Innan jag la mig tog jag en sax från köket och stoppade ner i min väska.

På morgonen tackade jag nej till frukost och sa att jag var tvungen att gå vidare till affären och sen hem igen. Jag tog väskan och paketet med kostymen och sa hejdå. Jag satte fart mot tågstationen. När jag kommit en bit bestämde jag mig för att byta om. Jag tog på mig byxorna först, sen kavajen. Och till sist klippte jag av mitt långa mörka hår med saxen jag tagit, så att det slutade precis ovanför öronen.

Jag bestämde att om någon frågade var jag pojke och hette Oskar. Då skulle ingen känna igen mig, för jag skulle rymma till Stockholm och mina elaka fosterföräldrar skulle säkert leta efter mig. Dessutom var det bättre om alla trodde jag var pojke. Då kunde jag jobba och ingen skulle tycka det var konstigt att jag var ensam på stan.

På stationen stod tåget och väntade. Det rök och bolmade från lokomotivets skorsten och tågmästaren visslade i en visselpipa. Det betydde att tåget snart skulle gå. Jag använde mina sparade pengar för att köpa en biljett. Sen hoppade jag på tåget.

Jag klev av vid den stora centralstationen mitt i stan och tittade mig omkring. Här var gatorna av sten istället för grus. Folk gick snabbt förbi och på andra sidan gatan stod en pojke med slitna kläder och sålde vykort. Han var ungefär lika gammal som jag.

"Kom och köp! Kom och köp!" ropade han.

Eftersom jag köpt tågbiljetten för alla mina sparpengar behövde jag tjäna nya så att jag kunde äta något. Jag frågade pojken om jag kunde få hjälpa till. Det fick jag.

Eftermiddagen gick och på kvällen hade vi sålt alla vykort. Jag följde med pojken till butiken han jobbade för. Vi fick en krona var i lön och ägaren frågade om jag ville komma tillbaka imorgon. Det ville jag såklart.

Men jag behövde också någonstans att sova. Så när det började bli mörkt stannade jag en kvinna på gatan och frågade om jag fick sova hos henne. Kvinnan hade inga egna barn, så hon tog hand om mig och gav mig smörgås på morgonen. Hon var snäll och efter några dagar frågade hon om jag ville bo kvar där ett tag.

Men jag var orolig att kvinnan skulle upptäcka att jag faktiskt var flicka. Jag var så smutsig att hon ville bada mig. Det fick hon såklart inte. Då skulle jag bli avslöjad. Men nu när jag tjänade pengar hade jag råd att bo på hotell. Jag tackade henne för alla smörgåsar och hon kramade mig innan jag gick. Jag grät en stund i trappuppgången.

Hotellet jag flyttade in på var inte så fräscht. Det var dragigt och kallt och luktade konstigt. Sängen var hård och filten var stickig. Tapeten på de gröna väggarna höll på att lossna och i korridoren sprang det råttor om natten. Men ändå bodde jag kvar.

När vintern kom sa butiksägaren jag jobbade för att han inte hade råd att betala mig längre. Och då hade jag inte råd att bo kvar på hotellet heller. Som tur var hade jag hört om Frälsningsarmén, att man kunde få sova där, och äta soppa om man var ett barn som inte hade någonstans att bo. Men, när jag kom dit hade jag glömt en sak. Att mitt hår hade hunnit bli långt igen. De skulle se att jag var flicka.

Jag sa till kvinnorna som tog emot mig att jag visst heter Oskar. Men de trodde inte på mig. De visste att jag hette Sigrid och var på rymmen. Ändå var de snälla mot mig och jag fick bo hos dem. Efter ett par dagar kom en man från ett barnhem. Han sa att han hade hittat en ny familj åt mig. På en bondgård på andra sidan stan.

Jag var så glad att jag äntligen skulle få komma till en snäll familj. En familj som skulle ta hand om mig, där jag fick bo i lugn och ro. Långt borta från mina elaka fosterföräldrar.

Tidningarna skrev om mig. Jag var "flickan i pojkkläder", som varit på rymmen så länge utan att bli upptäckt. Det var en stor nyhet. Jag var lite av en kändis på den tiden.

Men jag kommer inte ihåg just vilken tid det var. Därför behöver jag din hjälp att hitta hem. Att hitta rätt i tiden! Titta på tidslinjen och se om du kan hitta några